

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: G. Ö., narozený X, státní příslušnost X, toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna (dále jen ZZC),
zastoupený: Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s., Kovářská 4/939, 190 00 Praha 9,

proti

žalovanému: Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, se sídlem K.H. Máchy 1266, 356 01 Sokolov,

v řízení o žalobě ze dne 8.1.2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.12.2020 č.j. KRPK-67800-70/ČJ-2020-190022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 8.1.2021 soudu doručenou prostřednictvím žalovaného dne 13.1.2021 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

9.12.2020 č.j. KRPK-67800-70/ČJ-2020-190022, kterým bylo rozhodnuto tak, že podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**) se prodlužuje doba trvání zajištění za účelem správního vyhoštění. Původní doba trvání zajištění za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců stanovená rozhodnutím o zajištění ze dne 23.9.2020 č.j. KRPK-67800-27/ČJ-2020-190022 a prodloužená rozhodnutím o prodloužení zajištění ze dne 28.10.2020 č.j. KRPK-67800-67/ČJ-2020-190022 se prodlužuje o dalších 40 dnů na celkových 120 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

2. **V podané žalobě** žalobce nejprve uvedl, že institut zajištění cizince a jeho následné umístění do zařízení pro zajištění cizinců představuje mimořádný institut, který umožňuje policii zasáhnout do ústavně chráněného práva na osobní svobodu, které je jednou ze základních součástí nedotknutelnosti člověka zakotvené obecně v čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Pokračující zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je zásahem do jeho osobní svobody, a proto může být provedeno pouze v souladu se zákony, Ústavou a Listinou a v neposlední řadě Úmluvou, již je Česká republika (dále jen **ČR**) vázána. Žalovaný je povinen v rámci správního řízení vycházet především ze základních zásad činnosti správních orgánů, zejména dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen **správní řád**), § 2 odst. 2 a 4, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce namítal, že žalovaný porušil výše citovaná ustanovení správního řádu, neboť si neopatřil žádné nové podklady pro jeho vydání a vycházel toliko z podkladů, na kterých založil své první rozhodnutí o prodloužení zajištění. V napadeném rozhodnutí tak zcela absentují důvody, pro které se žalovaný domnívá, že je nutno zajištění žalobce prodloužit a na jak dlouhou dobu. Tedy z jakého důvodu považuje prodloužení zajištění žalobce o dalších 40 dnů za přiměřenou a nutnou dobu a proč a z jakých podkladů tak žalovaná usuzuje. Absentující důvody pro vydání rozhodnutí zatěžují napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností. Žalobce upozornil, že žalovaná odůvodňuje prodloužení jeho zajištění naplněním podmínek § 124 odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců. Přičemž, jak vychází z judikatury českých správních soudů, argument narušení veřejného pořádku neodůvodňuje zajištění nad dobu případné karantény. Žalobce si je vědom, že tato námitka nepostačuje ke zrušení rozhodnutí o jeho zajištění, neboť dle názoru žalovaného je dále dán důvod dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobce avšak upozornil na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**), zejména na rozsudek ze dne 2.11.2011 č.j. 1 As 119-2011-39, podle kterého jsou správní orgány povinny při rozhodování o prodloužení doby zajištění cizince podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly. Uvedené skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu. Nejsou-li tyto podmínky respektovány, nemá skutková podstata, z níž správní orgán v řízení vychází, oporu v předloženém spisovém materiálu. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva plyne, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli (rozhodnutí velkého senátu ESLP ze dne 29.1.2008 ve věci S. proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03, bod 79). Jedná se o jedno z kritérií, jímž se posuzuje soulad zbavení osobní svobody s čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle Evropského soudu pro lidská práva lze zbavení osobní svobody podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy ospravedlnit pouze probíhajícím vyhošťovacím nebo vydávacím řízením. Pokud takové řízení není vedeno s

náležitou pečlivostí, zajištění přestává být v souladu s tímto ustanovením. Je tedy nutné posuzovat, zda délka řízení o vyhoštění nebyla nepřiměřeně dlouhá (rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 15.11.1996 ve věci Ch. proti Spojenému království, stížnost č. 22414/93, bod 113). Správní orgány jsou povinny při rozhodování o zajištění za účelem správního vyhoštění aktivně a svědomitě postupovat v řízení o správním vyhoštění, aby důvody trvajících zajištění byly ospravedlnitelné. Pokud však tento řádný postup směřující k vyhoštění cizince nepřetržuje po celou dobu zajištění bez rozumného důvodu, zajištění cizince přestává být oprávněné. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva tedy vyplývá, že harmonogram konkrétních kroků, které správní orgán v řízení o správním vyhoštění žalobce činí, je sice na úvaze správního orgánu, nicméně řízení o správním vyhoštění musí být vedeno s náležitou pečlivostí, aktivně a svědomitě, aby prodloužení zajištění žalobce bylo oprávněné. Z napadeného rozhodnutí o prodloužení zajištění není seznatelné, jakými úvahami se správní orgán řídil, když dospěl k závěru, že správní vyhoštění bude možné realizovat v době stanovené rozhodnutím o prodloužení zajištění, tedy v celkových 120 dnech. Žalovaný dále zcela opomněl posoudit možnost uložení alternativy k zajištění, když v celém rozhodnutí zvláštní opatření za účelem vyhošťování vůbec nezmiňuje. Žalobce se domníval, že i ve vztahu k možnosti uplatnění alternativ k zajištění je tak napadené rozhodnutí zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti, proto závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 9.12.2020 č.j. KRPK-67800-70/ČJ-2020-190022**, jehož kopie byla připojena k žalobě, bylo rozhodnuto tak, že se žalobci podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců prodlužuje doba trvání zajištění za účelem správního vyhoštění. Původní doba trvání zajištění za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců stanovená rozhodnutím o zajištění č. j. KRPK-67800-27/ČJ-2020-190022 ze dne 23.9.2020 a prodloužená rozhodnutím o prodloužení zajištění č.j. KRPK-67800-67/ČJ-2020-190022 ze dne 28.10.2020 se prodlužuje o dalších 40 dnů na celkových 120 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 22.9.2020, 09:30 hodin. Z odůvodnění uvedeného rozhodnutí mimo jiné vyplývá, že rozhodnutím ze dne 23.9.2020 č.j. KRPK-67800-27/ČJ-2020-190022 bylo rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců. Doba trvání zajištění byla stanovena na 40 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 22.9.2020, 09:30 hodin. Dne 23.9.2020 bylo pod č.j. KRPK-67800-29/ČJ-2020-190022 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce dle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 a § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 4 zákona o pobytu cizinců. Doba, po kterou nebyl žalobci umožněn vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 2 roky; doba k vycestování byla stanovena ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění.

Vzhledem ke skutečnosti, že na území pobýval žalobce bez cestovního dokladu, byl mu dne 22.9.2020 předložen k vyplnění tiskopis vyžadovaný zastupitelským úřadem X za účelem zjištění totožnosti (žádost o vydání náhradního cestovního dokladu). Současně byla žalobcem vyplněna žádost o zjištění totožnosti. Originál tiskopisu s průvodním dopisem č.j. KRPK-67800-51/ČJ-2020-190022 ze dne 25.9.2020, žádostí o zjištění totožnosti č.j. KRPK-67800-23/ČJ-2020-190022 ze dne 22.9.2020, výzvou k prokázání totožnosti č.j. KRPK-67800-10/ČJ-2020-190022-190022 ze dne 22.9.2020, protokolem o výsledku účastníka správního řízení č.j. KRPK-67800-17/ČJ-2020-190022 ze dne 22.9.2020,

fotografiemi žalobce, výsledkem hledání v databázi daktyloskopických karet podle dvou prstů, výsledkem hledání v systému EUODAC, daktyloskopickou kartou ID č. 176200277911 byly zaslány dne 29.9.2020 prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, České pošty, Oddělení pobytového režimu cizinců Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen **Ředitelství služby cizinecké policie**), které komunikuje s příslušným zastupitelským úřadem, zabezpečuje cestovní a přepravní doklady a zajišťuje ostatní náležitosti k realizaci správního vyhoštění. V době trvání zajištění stanovené v původním rozhodnutí o zajištění ze dne 23.9.2020 č.j. KRPK-67800-27/ČJ-2020-190022 a v rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění ze dne 28.10.2020, č.j. KRPK-67800-67/ČJ-2020-190022 nebylo vyhoštění žalobce realizováno, neboť nebylo dosud pravomocně rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce a nepodařilo se zabezpečit přepravní doklad a přepravu do země původu. Proto bylo v souladu s ustanovením § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nutné rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění o dalších 40 dnů na celkových 120 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Při rozhodování o době trvání zajištění přihlížel žalovaný zejména k předpokládané složitosti přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž nezbytným předpokladem realizace vyhoštění je existence pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění. Dle sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 26.10.2020 č.j. CPR-32046-7/ČJ-2020-930310-V251 byla dle článku 3 Dohody mezi Evropskou unií a X o zpětném přebírání neoprávněně pobývajících osob (dále jen **Dohoda**) cestou Velvyslanectví X v ČR příslušnému orgánu X zaslána žádost o readmisi, deklarace cizince. K prokázání totožnosti žalobce Ředitelství služby cizinecké policie nedisponovalo žádným z dokladů uvedeným v příloze 1 a 2 Dohody. V rámci přípravy realizace vyhoštění bylo nutné nadále komunikovat se zastupitelským úřadem; vyčkat poskytnutí právní pomoci ze strany X a zajistit cestovní doklad a přepravu do země původu. Na základě zkušeností a na základě sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 26.10.2020 žalovaný odhadl, že provedení všech těchto specifikovaných úkonů zabere dobu nejméně dalších 40 dnů. Důvody k tak zásadnímu opatření byla zjištění, že by žalobce mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek; existence neoprávněného vstupu a pobytu na území ČR bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn; nesplnění podmínky pro pobyt na území jiných smluvních států; neexistence stálého bydliště na území ČR a neschopnost prokázat zajištění prostředků k pobytu na území a k vycestování a dále nebyla věrohodně zjištěna totožnost žalobce.

V průběhu zajištění žalovaný nezjistil žádné skutečnosti, které by mohly vést k ukončení zajištění. Rovněž nebylo zjištěno, že by nastaly nové skutečnosti, které by situaci pozměnily natolik, aby bylo možné uvažovat o uložení zvláštních opatření za účelem vycestování. Skutkové okolnosti případu zůstaly neměnné. Důvody pro trvání zajištění byly shodné, jako byly důvody popsány v prvním rozhodnutí o zajištění a žalovaný na něj v plném rozsahu odkázal. Žalovaný poté shrnul, že vydání rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění je nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění a je zcela přiměřené důvodům zajištění tak, jak byly uvedeny výše.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 9.1.2021** mimo jiné uvedl, že vycházel z informací a podkladů, které měl k dispozici v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce nemá (respektive v době jeho zajištění neměl) žádný cestovní doklad, vízum, povolení k pobytu ani jiný průkaz totožnosti, na základě kterého by bylo možno

odůvodnit závěr, že jeho pobyt na území ČR je v souladu se zákonem o pobytu cizinců, a tudíž oprávněný. V ČR se žalobce zdržoval neoprávněně - bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu. Důvodem, který správní orgán přiměl k tak zásadnímu opatření, jakým bylo zajištění žalobce, bylo zejména zjištění, že na území ČR pobývá neoprávněně, bez cestovního dokladu, bez oprávnění k pobytu, nemůže ani uvést adresu místa pobytu na území a nemá finanční prostředky, nemůže oprávněně samostatně cestovat do žádného z členských států, neboť není držitelem platného oprávnění k pobytu v žádném jiném z členských států. Dne 22.9.2020 bylo s žalobcem na zdejším útvaru Odboru cizinecké policie Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 a § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 4 zákona o pobytu cizinců. Dne 23.9.2020 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovenou na 2 roky. Proti tomuto rozhodnutí o správním vyhoštění podal v zákonné lhůtě dne 30.9.2020 žalobce odvolání, protože je dle jeho názoru v rozporu se zákonem. Odvolání bylo podáno prostřednictvím (cestou) České pošty, zásilka předána k poštovní přepravě dne 2.10.2020, doručeno bylo správnímu orgánu dne 6.10.2020. Žalobce napadá rozhodnutí o správním vyhoštění pro jeho nesprávnost a nezákonnost, a to včetně závazného stanoviska Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR. O odvolání dosud nebylo rozhodnuto. Následně žalovaný uvedl, že nesouhlasí s žádnou ze žalobních námitek a má za to, že zajištění žalobce bylo přímým důsledkem jeho jednání, zejména proto, že pobýval na území ČR neoprávněně - bez víza a bez platného oprávnění k pobytu, nebylo možné mu umožnit samostatně oprávněně vycestovat z území ČR. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

5. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 9.12.2020 i ve vyjádření žalovaného ze dne 9.1.2021 odpovídají obsahu spisu. Z doručanky založené ve správním spise vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 9.12.2020.
6. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
7. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení neuvedli, že žádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (**§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců**).
8. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 9.12.2020, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.

9. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců „Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinná zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“.
10. Dle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců „Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jež bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.“
11. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců „Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jež bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.“
12. Na úvod soud nejprve vyjadřuje souhlas stvrzením žalobce ohledně mimořádnosti institutu zajištění, kdy dochází k zásahu do Listiny základních práv a svobod chráněných a zaručených lidských práv a svobod, konkrétně obsažených v čl. 7 a čl. 8. Avšak současně soud dodává, že ze znění uvedených článků jasně vyplývá eventualita zásahu do těchto zaručených práv a svobod a to pouze na základě zákona. V daném případě je do těchto práv žalobce zasahováno na základě zákona o pobytu cizinců, tedy předpokládaným a v souladu se zákonem povoleným způsobem.
13. K námitce týkající se neopatření nových podkladů pro rozhodnutí soud konstatuje následující. Žalovaný v původním rozhodnutí o zajištění žalobce, stejně jako v tom současném vycházel především ze zjištění, že by mohl žalobce při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek; neoprávněně vstoupil a pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn; nesplňoval podmínky pro pobyt na území jiných smluvních států; nebyla věrohodně zjištěna jeho totožnost; neměl stálé bydliště na území ČR a nebyl schopen prokázat zajištění prostředků k pobytu na území a k vycestování. Veškeré uvedené důvody pro zajištění úzce souvisí se skutečností, že žalobce nedisponuje žádným dokladem či finančními prostředky, nutnými k odstranění výše uvedených důvodů pro zajištění. Dále je v tomto směru neopominutelný fakt, že proces ztotožnění žalobce, který vedou správní orgány ČR společně s orgány X, nebyl stále ukončen, protože nebyl žalobci dosud vydán žádný doklad ověřující jeho totožnost. Bez existence takového dokladu je tak vyloučeno, aby došlo k nějaké změně, která by mohla mít vliv na důvody o zajištění žalobce a v důsledku toho i na rozhodnutí o prodloužení zajištění. Jelikož žalobce nedisponuje tímto

dokladem, není schopen vyřešit svou pobytovou situaci na území ČR, v důsledku čehož nemůže být na území ČR nikde hlášen k pobytu, neboť by pobýval na území v rozporu s právními předpisy ČR (především zákonem o pobytu cizinců); současně si z téhož důvodu není schopen obstarat finanční prostředky na fungování v běžném životě a obstarání si věci základní potřeby či potřebných k vycestování. Rovněž nutno podotknout, že ani sám žalobce v průběhu řízení od doby svého zajištění, ani nyní v řízení o žalobě, neuvedl žádné nové skutečnosti relevantní pro posouzení přípustnosti prodloužení zajištění.

14. K samotným důvodům pro prodloužení doby zajištění o dalších 40 dnů soud uvádí následující. Sledovaným cílem zajištění žalobce a i navazujících rozhodnutí o prodloužení doby jeho zajištění je především realizace uloženého správního vyhoštění. Jelikož dosud nebylo o odvolání proti rozhodnutí o uložení správního vyhoštění ze dne 23.9.2020 č.j. KRPK-67800-29/ČJ-2020-190022 rozhodnuto a stále existují důvody, pro něž je na místě se domnívat, že by propuštěním žalobce došlo ke zmaření výkonu rozhodnutí o jeho správním vyhoštění, neshledává soud na postupu žalovaného, kterým prodloužil dobu zajištění, nic nezvyklého. Jak již bylo uvedeno výše, důvody, na základě nichž se lze důvodně domnívat, že v případě upuštění od zajištění žalobce by došlo ke zmaření výkonu správního vyhoštění, jsou stále aktuální. Současně z napadeného rozhodnutí, stejně jako z obsahu správního spisu, vyplývá, že řízení o uložení správního vyhoštění stále pokračuje a nic nenasvědčuje tomu, že by nemělo být dovedeno do zdárného konce z důvodu neodstranitelných překážek či jiných důvodů znemožňujících vyhoštění žalobce. V současné době, jak uvedl žalovaný, je vyčkáváno na ztotožnění žalobce ze strany správních orgánů X, kdy jak žalovaný uvedl: *„V rámci přípravy realizace Vašeho vyhoštění je tedy třeba nadále komunikovat se zastupitelským úřadem, je třeba poskytnutí právní pomoci ze strany X a je třeba zabezpečit cestovní doklad a přepravu do země původu. Na základě svých zkušeností a na základě sdělení Ředitelství služby cizinecké policie č. j. CPR-32046-7/ČJ-2020-930310-V251 ze dne 26.10.2020 správní orgán odhaduje, že provedení všech těchto specifikovaných úkonů zabere dobu nejméně dalších 40 dnů.“* Z uvedeného jednání žalovaného je tak patrné, že v řízení o správním vyhoštění postupuje s náležitou pečlivostí, aktivně i svědomitě a zajištění směřuje k jeho primárnímu cíli - výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, který je stále reálně možný. V této souvislosti soud odkazuje na § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, z něhož je patrné, že žalovaný může prodloužit zajištění žalobce až na dobu 180 dnů. Současně s tím, ale soud odkazuje i na znění § 125 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, které umožňuje výše uvedenou max. přípustnou hranici doby zajištění dále překročit. Konkrétně má soud na mysli písm. c) uvedeného ustanovení. Jelikož ze správního spisu nevyplývá nic, z čeho by bylo možné usuzovat, že by nebyl možný výkon správního vyhoštění ve stanovené době, i s přihlédnutím k dalším možnostem prodloužení zajištění, považuje soud s ohledem na tvrzení žalovaného ohledně čekání na odpověď správních orgánů X, i s ohledem na dále přetrvávající důvody zajištění a zkušenosti žalovaného ohledně doby realizace vyhoštění, odůvodnění důvodů pro prodloužení zajištění o 40 dnů jako dostatečné. Žalovaný mimo jiné vycházel i z vlastní rozhodovací praxe, kterou lze jen stěží zpochybňovat. Nad výše uvedenou soud připomíná, že sám žalobce vyjma obecných tvrzení nedostatků napadeného rozhodnutí či odkazů na související judikaturu neuvedl žádné pádné argumenty, které by mohly zpochybnit vedené řízení o uložení správním vyhoštění či jeho proveditelnost, a také neuvedl žádné důvody, pro něž by bylo možné se domnívat, že jeho zajištění již není nadále nezbytné. Ačkoliv se tedy žalovaný vypořádal s

důvody prodloužení zajištění, včetně jeho délky stručně, považuje soud s ohledem na celý případ takové odůvodnění za dostatečné.

15. V návaznosti na výše uvedené soud odkazuje na rozsudky NSS a v nich vyjádřené závěry - ze dne 31.7.2013 č.j. 1 As 90/2011-124, kdy vyslovil, že „rozhodnutí o prodloužení zajištění je nutno chápat jako rozhodnutí obsahově navazující na rozhodnutí o zajištění. Cizinec je s předchozím rozhodnutím o zajištění i s obsahem spisového materiálu detailně seznámen, proto není nezbytné okolnosti týkající se vydání rozhodnutí o zajištění při rozhodování o prodloužení délky zajištění detailně znovu popisovat; postačí stručné shrnutí dosavadního průběhu řízení a uvedení důvodů, pro které byl cizinec původně zajištěn. Za nezměněných skutkových okolností budou důvody pro trvání zajištění zpravidla shodné, jako byly důvody popsány v prvním rozhodnutí o zajištění cizince, proto na něj postačí v odůvodnění v podrobnostech odkázat a není nutno opětovně zevrubně popisovat důvody dle § 124 odst. 1 zákona, které správní orgán přiměly k tak zásadnímu opatření, jakým je zajištění cizince.“ či ze dne 10.4.2014 č. j. 2 As 115/2013 - 59, kdy NSS konstatoval, že „... pokud se skutkové okolnosti, které byly podkladem rozhodnutí o zajištění cizince, nezměnily, postačí při rozhodování o prodloužení zajištění na toto odůvodnění odkázat a není tak nutné znovu zevrubně popisovat důvody, které policii k zajištění přiměly.“
16. K namítané absenci úvah o možném uložení zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců soud konstatuje, že se s tvrzením žalobce neztotožňuje. Důvod pro takový závěr spatřuje soud v citované části odůvodnění napadeného rozhodnutí: „Toto rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění dle ustanovení § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je rozhodnutí obsahově navazující na rozhodnutí o zajištění č.j. KRPK-67800-27/ČJ-2020-190022 ze dne 23.9.2020. S jeho obsahem i s obsahem spisového materiálu jste byli detailně seznámeni. V průběhu Vašeho zajištění nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by mohly vést k ukončení zajištění. Rovněž nebylo zjištěno, že by nastaly nové skutečnosti, které by situaci pozměnily natolik, aby bylo možné uvažovat o uložení zvláštních opatření za účelem vycestování. Skutkové okolnosti Vašeho případu zůstávají neměnné. Důvody pro trvání zajištění jsou shodné, jako byly důvody popsány v prvním rozhodnutí o zajištění a správní orgán na něj v plném rozsahu odkazuje.“ Z výše citované pasáže odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný se možností uložení zvláštních opatření zabýval, i když velmi stručně. Nicméně odkázal na původní rozhodnutí o zajištění, kde se s důvody pro uložení zvláštních opatření vypořádal zevrubněji. Jelikož tak již jednou v tomto řízení učinil, považoval konstatování o této skutečnosti společně s neshledáním žádných nových skutečností (což bylo potvrzeno soudem již výše) jako dostačující odůvodnění. V souvislosti s tím soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 31.7.2013 č.j. 1 As 71/2012 -46 či rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30.1.2017 č.j. 41 A 9/2016 – 38, v nichž se oba jmenované soudy vyjádřily k odkazu v rozhodnutí o prodloužení zajištění na odůvodnění původního či předcházejícího rozhodnutí ve věci zajištění cizince, přičemž závěrem bylo, že takový způsob odůvodnění je v obdobných případech možný a přípustný. Soud tedy neshledal námitku nepřezkoumatelnosti v tomto směru důvodnou, neboť žalobce se s důvody pro neuložení zvláštních opatření vypořádal dostatečně.
17. Žalobce dále sdělil, že z judikatury „českých správních soudů“ (konkrétně poukázal na Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka Liberec) plyne, že nad rámec doby karantény nemůže být naplněn důvod pro zajištění podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

cizinců. Zároveň však žalobce sdělil, že to nepostačuje pro zrušení napadeného rozhodnutí, protože žalovaný považuje za splněné i důvody podle § 124 odst. 1. písm. b) zákona o pobytu cizinců. Druhé části tohoto sdělení je možné přisvědčit, že takto pojatá argumentace nerozporuje zákonnost výroku napadeného rozhodnutí, neboť nerozporuje všechny důvody, o něž se tento výrok opírá (srov. rozsudek NSS ze dne 10.12.2020 č.j. 7 Azs 110/2020-22). Jde tedy o sdělení bezvýznamné pro soudní přezkum i rozhodnutí soudu o žalobě.

18. V závěru soud uvádí, že neshledal žádný z žalobcem vytýkaných nedostatků napadeného rozhodnutí a považuje zjištěný stav věci v souladu s § 3 správního řádu i s požadavky kladenými na napadené rozhodnutí dle § 2 odst. 2 a 4, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. V souvislosti s tím považuje soud napadené rozhodnutí za přezkoumatelné.
19. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádná z žalobních námitek nebyla soudem shledána důvodnou.
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 22. ledna 2021

JUDr. Alena Hocká, v.r.
samosoudkyně